

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

VIII. De pace Cyrilli & Ioannis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

quiescant. Sed nullus eum ex pœnitentia talia dicentem suscepit. Quapropter hæcenus damnatus, & in exilium Oasin missus est. Post damnationem autem eius dura Constantinopoli turba contra ecclesiam mota est, diuisusque est populus propter tepidum eius (sicut dictum est) tractatum. Clerici vero communi decreto eum anathematizauerunt.

De ordinatione Maximiani Constantinopolitani episcopi.

CAPVT VII.

HIS ita prouenientibus, de electione episcopi rursus quæstio exorta est. Multi enim Philippum quærebant presbyterum, qui a beato Ioanne cognomento Chrysostomo diaconus fuerat ordinatus, multaue conscripserat volumina contra imperatorem Iulianum apostatam. Alii vero Proclum presbyterum quærebant, quem ad Cyzicum Sisinnius episcopum ordinauerat. Qui priusquam Cyzicum proficisceretur, præcedentes ciues eiusdem ciuitatis, Dalmatium monachum sibimet ordinauerunt episcopum, quoniam Attico præcessori Sisinnii soli hoc præstitum videbatur. Sed proceribus palatii, ut fieret, displicuit, quod quidem postea factum est. Manebat enim Proclus non habens ecclesiam propriam, qui tamen in doctrina ecclesiastica Constantinopoli valde florebat. Cumque quatuor transissent menses post Nestorii damnationem, Maximianus ordinatur episcopus, vita quidem monachus, ordine vero presbyter, constans quidem in fide vera, idiota autem sermone, & sub quiete viuere potius eligebat.

De pace Cyrilli & Ioannis.

CAPVT VIII.

POST paululum vero videns imperator Cyrilli & Ioannis permansisse discordiam, intolerabilem iudicabat eorum diffensionem. Et vocans tunc ad se Maximianum episcopum, & alios plurimos Constantinopoli repertos episcopos, quomodo tolleretur ecclesiarum diffensio, cogitabat. At illi dixerunt, quia non aliter hoc fieri posset, nisi prius iretur, & præferretur vnus fidei vinculum, & Ioannes Antiochenus episcopus anathematizaret Nestorium,

rium & improbata dogmata eius. Et gauiso valde super hoc imperatore, missus est hoc ipsum agere Aristolaus tribunus, sacram principis deferens Ioanni & Cyrillo, in qua comminatus est vtrisque Nicomediam exilium, nisi pacem haberent adinuicem. Scripserunt autem & episcopi e Constantinopoli Cyrillo, quia amicitiarum modum & pacem ecclesiarum sanctarum non aliter fieri conueniret, nisi omnia quæ ab eo in causa scripta sunt, epistolis & tomis & libris euacuarentur. Cyrillo vero hoc facere importabile visum est. Verum Ioannes Antiochenus imperatori mandauit: Propter illa ipsius capitula fidem meam Cyrillo dirigam, quam si suscipiens subscripserit, communicabo ei: alioqui pacificus cum eo esse non poterit. Et congregans iterum Ioannes apud Antiochiam Concilium, dictauit fidem ita se habentem: Confitemur Dominum nostrum Iesum Christum Filium Dei vnigenitum, Deum perfectum, & hominem perfectum ex anima rationali & corpore: ante sæcula quidem ex patre natum secundum diuinitatem, in fine vero dierum eundem propter nos & propter nostram salutem de Maria Virgine secundum humanitatem: consubstantiali patri secundum diuinitatem, & consubstantiali nobis secundum humanitatem. Duarum enim naturarum vnio facta est, propter quod vnum Christum, vnum Filium, vnum Dominum confitemur. Secundum hunc inconfusæ vnitionis intellectum, confitemur sanctam Virginem Deigenitricem. Propter quod Deus Verbum incarnatum est homo factus. Et ex ipsa conceptione vniuit sibi templum, quod ex ipsa suscepit. Euangelicas vero atque apostolicas de Domino voces scimus de illo quos viros quosdam quidem coniungentes, tamquam in vna persona; quosdam diuidentes, tamquam in duabus naturis: & diuiniore quidem atque altiore, secundum diuinitatem Christi; humiliores autem, secundum humanitatem eius tradentes. In isto ergo modo hanc fidei regulam interponens Ioannes epistolæ suæ, cuius est principium: Dudum per sanctionem piissimorum principum: quam tradidit Paulo episcopo Emeseno, & direxit Alexandriam Cyrillo. In quam urbem veniens Paulus, & gratissime a

Cyrillo susceptus est, & sine difficultate vel contentione (vt a multis putabatur) memoratam fidem orientalium suscepit episcoporum. Tunc Paulus dominico die fecit sermonem in populo, præfente Cyrillo, & exposuit capitulum de euangelio Ioannis: *Verbum caro factum est, & habitauit in nobis.* Conspice (inquit) Ioannem duas naturas prædicantem, & vnum filium. Aliud enim habitaculum, & aliud qui habitat. Aliud enim templum, & aliud, qui habitat, Deus. Intendite eis quæ dicta sunt, rogo. Non dixit, alter & alter, tamquam in duabus personis, aut in duobus Christis, aut in duobus filiis: sed aliud & aliud, vt in duabus naturis. Quando ergo dixit, *& habitauit in nobis*, & prædicauit duas naturas: tunc addidit, *& vidimus gloriam eius, gloriam tamquam vnigeniti a patre, plenum gratia & veritate.* Et in sequentibus fidem, quam Cyrillo portauerat, differebat, aperte prædicans duas in Domino Christo naturas in vna persona. Et clamante populo; Bene venisti orthodoxe: mox Cyrillus similia tractauit, & inter cetera ait: Quid de his clarius dici potest? Qua indigent hæc explanatione? Apte nos docuit, quia aliud quidem est qui inhabitat, & aliud qui inhabitatur. Et aliud natura humana, aliud diuina. Et concludens sermonem, ad confirmationem eorum quæ a Paulo dicta sunt: Conspice (inquit) Ioannem duas naturas prædicantem, & vnum Christum: duas naturas vnigeniti, & vnam personam. Et quando dixit: *Et habitauit in nobis*, & prædicauit duas naturas: tunc addidit hæc: *Et vidimus gloriam eius, gloriam tamquam vnigeniti a patre, plenum gratia & veritate.* Hæc Cyrillus Paulo præfente tractauit, & Alexandrinam docuit ecclesiam, ita de Christo credere, sicut Paulo dudum tractante didicerat. Post hæc Cyrillus fidem epistolæ, quam a Paulo suscepit, epistolæ suæ interponens, cuius principium est: *Lætentur cæli & exultet terra: satisfaciens aliquorum rumoribus, qui de illo habitati sunt, quoniam non assereret, de cælo corpus Christum sumpsisse, neque fermentationem aut commixtionem senserit naturarum eius, scripsit & subscripsit præfatam fidem, & orientalibus direxit episcopis. Ascendens ergo Antiochiam Paulus, obtulit Ioanni archiepiscopo & omni Concilio eius, epistolam Cyrilli. Qui, vt cog-*

Ioan. 1.

Ioan. 1.

nouerunt eum suscepisse fidem a se directam, & in eius subscripsisse confirmationem, pacem cum eo & eius fecerunt Concilio, damnantes Nestorium, & suscipientes Maximianum, qui pro illo factus fuerat episcopus, dubitantibus adhuc ex eis aliquibus Cyrillo communicare, putantibus eum errasse, & postea veritatem agnouisse; & culpantes Ioannem, cur ab eo non expetierit capitulorum eius damnationem. Ex altera autem parte quidam de palatio, per Eulogium presbyterum & apocrisarium Alexandrinæ ecclesiæ, culpauerunt Cyrillum, cur suscepit ab orientalibus episcopis duarum confessionem naturarum, quod Nestorius dixit & docuit. Sed & Valeriano Iconii, & Acacio Melitenensi, episcopis, hoc ipsum de Cyrillo videbatur.

De Cyrilli epistolis pro orientalibus scriptis.

CAPVT IX.

SCRIPSIT ergo eis Cyrillus in defensionem orientalium episcoporum, & pro duabus vnus Christi naturis. Et superfluum non esse reor interponere aliqua huic operi ex ipsis epistolis, ad confusionem Alexandrinorum Phantasiatarum vel Corrupticularum, gloriantium de Cyrillo tamquam de patre atque auctore suo. Commonet ergo Eulogium presbyterum suum Cyrillus, & dicit: Reprehendunt quidam expositionem, quam fecerunt orientales, & dicunt: Cur duas naturas nominantibus eis, passus est audire, aut etiam laudauit Alexandrinus episcopus? Alii vero dicunt idem dixisse Nestorium. Dicunt & illum sic sapere, surrepentes nescientibus subtilitatem. Oportet enim culpantibus nos illa dicere, quia non omnia quæ dicunt hæretici, fugere aut refutare decet. Multa enim confitentur, sicut & nos confitemur. Velut Ariani, quando dicunt patrem, qui creator est omnium & Dominus, numquid propter hoc fugere consequens est huiusmodi confessiones? Sic in Nestorio, licet duas personas* asserat, significans diuersitatem carnis & Verbi: (altera enim Verbi natura, altera carnis est) sed tamen nequaquam vnitatem confitetur nobiscum. Nos autem vnientes hæc, vnum Christum, vnum Filium,

Concil. Tom. 12.

LII ij

* assue-
tar,